

ദൈവം നമ്മുടെ ആത്മീയ പിതാവ്

ഇതുവരെയും നാം കണ്ടത് ദൈവത്തെ നിത്യപിതാവായി (ദൈവികത്വത്തിൽ), സർവ്വത പിതാവായി (സൃഷ്ടിത്വത്തിൽ), തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഒരു പിതാവായിട്ടും (അവന്റെ വാഗ്ദാന/ഉടമ്പടിയിൽ) ആണ്. ഇനി നാം പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നത് ഒരു ആത്മീയ പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയെയാണ്.

വേർപാട് എന്ന പ്രശ്നം

ഒരു സർവ്വദേശീയ പിതാവു ആയ ദൈവം, പാപം മനുഷ്യനെ മലിനപ്പെടുത്തുന്നതുവരെ മനുഷ്യരോടു പൂർണ്ണമായ ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നു. ദൈവം ആദാമിനേയും ഹവ്വയെയും ഏദൻ തോട്ടത്തിൽ നിന്നു ഏകപക്ഷീയമായി പുറത്താക്കുകയായിരുന്നില്ല. ഈ വേർപാടിനു കാരണം ദൈവ സ്വഭാവവും മനുഷ്യന്റെ പാപസംബന്ധമായ അവസ്ഥയുമായിരുന്നു. ദൈവം തികച്ചും വിശുദ്ധൻ ആണ്; അവർ പാപികളായി (അവിശുദ്ധർ). ഒരിക്കൽ പാപം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാൽ വേർപാട് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പറ്റാത്തതായി. അതിനെ തുടർന്നു മൂന്നറിയിപ്പും വാഗ്ദാനവും നൽകി (ഉല്പത്തി 2:17; 3:15). *സർവ്വജ്ഞാനിയും സ്നേഹവാനുമായ ദൈവം ആ വേർപാട് നടപ്പിലാക്കിയ രീതി* ഉല്പത്തി 3-ൽ നാം വായിക്കുന്നു. ഈ വേർപാട് യാദൃശ്ചിക നാശം ആയിരുന്നില്ല; അതു പാപത്തിന്റെ ചില അനന്തര ഫലങ്ങൾ ആയിരുന്നു. നമുക്കു കയറാൻ പറ്റാത്ത തടസ്സമാണ് പാപം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത് (യെശയ്യാവ് 59:1, 2). വാസ്തവത്തിൽ, “പാപത്തിന്റെ ശമ്പളം മരണം അത്രേ” (റോമർ 6:23). ആരംഭത്തിൽ മനുഷ്യനിൽ പാപം കണ്ടപ്പോൾ ദൈവം കൈകാര്യം ചെയ്ത തത്വം യുഗങ്ങളായി തുടർന്നു വരുന്നു.

ആദ്യ യുഗം ആരംഭിച്ചത് ദൈവം തന്റെ സാദൃശ്യത്തിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടാണ്. അതു തടസ്സം കൂടാതെ അവർ പാപം ചെയ്യുന്നതുവരെ നീണ്ടുപോയി. സൃഷ്ടി മുതൽ മനുഷ്യന്റെ വീഴ്ച വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തെ വിവരങ്ങൾ നോക്കിയാൽ, വളരെ ചുരുക്കമായിരുന്നു. ഒരു പക്ഷെ അതു ആദ്യത്തെ പുസ്തകമായ ഉല്പത്തിയിൽ മൂന്നു അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ഒതുക്കിയതുകൊണ്ടാകാം. വാസ്തവത്തിൽ, യേശു

വിന്റെ രണ്ടാം വരവിന്റെ സമയത്തേക്കാൾ കൂടുതലായി ആദാമി ന്റേയും ഹവ്വയുടേയും ഏദെൻ തോട്ടത്തിലെ കാലയളവ് നമുക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ - കാരണം ഒന്നും തന്നെ നമ്മോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അവരെ തോട്ടത്തിൽ നിന്നു പുറത്താക്കിയിട്ടും, അവരുടെ അന്തിമ സ്ഥാനത്തെ കുറിച്ചു വിചാരമുള്ളവനായിരുന്നു ദൈവം. എങ്ങനെയായാലും, ദൈവവും മനുഷ്യരുമായ കൂട്ടായ്മയും മറ്റൊരു പ്രകൃതിയിലായി. ആദാമും ഹവ്വയും പാപം ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപു ഏർപ്പാടുകൾ നേരിട്ട് ആയിരുന്നു, “സംഭാഷണരൂപത്തിൽ,” ഉടനെ ആയിരുന്നു. പാപം ചെയ്തശേഷം, വൃക്തികൾ ദൈവത്തിനു യാഗം അർപ്പിക്കുവാനും അവന്റെ നാമം വിളിച്ചുപേക്ഷിക്കുവാനും തുടങ്ങി (ഉല്പത്തി 4:3, 4, 26). മറ്റൊരു വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ, പാപം വേർപെടുത്തിയെങ്കിലും, ദൈവം അവരെ നശിപ്പിച്ചില്ല. ദൈവം തുടർന്നും മനുഷ്യരുടെ സർവ്വത്ര പിതാവായിരുന്നു, എന്നാൽ ആ ബന്ധം ദൈവവുമായി പൂർണ്ണമായ കൂട്ടായ്മ അനുഭവിച്ചവർക്ക് പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല, കാരണം മനുഷ്യന്റെ പാപാവസ്ഥ.

ഒരുക്ക നടപടി

തന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു ദൈവം വാഗ്ദാന/ഉടമ്പടി വ്യവസ്ഥയിൽ, ദൈവം തുടങ്ങിയതുകൊണ്ട് ദൈവം സർവ്വദേശീയ പിതാവു എന്നുള്ളതു നിർമ്മാണത്തിന് എന്നു വിചാരിക്കരുത്. എങ്ങനെയായാലും, മനുഷ്യന്റെ നിലനിൽപ്പ് ദൈവം സർവ്വദേശീയ പിതാവു ആണ് എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല. അതുകൊണ്ട്, അവൻ ആദ്യം നൽകിയ ഉല്പത്തി 3:15 ലെ വാഗ്ദാന പ്രകാരം, ദൈവം മനുഷ്യരോട് വാഗ്ദാനവും നിയമവും അനുസരിച്ചു നോഹയിൽ കൂടെ ഞാൻ മനുഷ്യരോട് ഇടപെടാൻ തുടങ്ങി.

“ആകാശത്തിൻ കീഴിൽ നിന്നു ജീവശ്വാസമുള്ള സർവ്വ ജീവന്തെയും നശിപ്പിപ്പാൻ ഞാൻ, ഭൂമിയിൽ ഒരു പ്രളയം വരുത്തും; ഭൂമിയിൽ ഉള്ളതൊക്കെയും നശിച്ചു പോകും, നിന്നോടോ, ഞാൻ, ഒരു നിയമം ചെയ്യും നീയും നിന്റെ പുത്രന്മാരും; ഭാര്യയും പുത്രന്മാരുടെ ഭാര്യമാരും പെട്ടകത്തിൽ കടക്കേണം” (6:17, 18).

നോഹ യഹോവെക്കു ഒരു യാഗപീഠം പണിതു, ശുദ്ധിയുള്ള സകല മൃഗങ്ങളെയും ശുദ്ധിയുള്ള എല്ലാ പറവകളിലും ചിലതു എടുത്തു യാഗ പീഠത്തിന്മേൽ ഹോമയാഗം അർപ്പിച്ചു, യഹോവ സൗരഭ്യവാസന മണത്തപ്പോൾ യഹോവ തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അരുളിച്ചെയ്തതു; “ഞാൻ മനുഷ്യന്റെ നിമിത്തം ഇനി ഭൂമിയെ ശപിക്കയില്ല മനുഷ്യന്റെ മനോനിരുപണം ബാല്യം മുതൽ ദോഷമുള്ളതു ആകുന്നു; ഞാൻ ചെയ്തതുപോലെ, സകല ജീവികളെയും ഇനി നശിപ്പിക്കയില്ല” (8:20, 21).

ദൈവം പിന്നെയും നോഹയോടും അവന്റെ പുത്രന്മാരോടും, അരുളിച്ചെയ്തതു, “ഞാൻ ഇതാ, നിങ്ങളോടും നിങ്ങളുടെ സന്തതിയോടും; ഭൂമിയിൽ നിങ്ങളോടുകൂടിയുള്ള പക്ഷികളും, കാട്ടു മൃഗ

ങ്ങളുമായ സകല ജീവ ജന്തുക്കളെയും, പെട്ടകത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട സകലവുമായി ഭൂമിയിലെ സകല മൃഗങ്ങളോടും ഒരു നിയമം ചെയ്യുന്നു; ഇനി സകല ജഡവും ജലപ്രളയത്താൽ നശിക്കയില്ല, ഭൂമിയെ നശിപ്പിപ്പാൻ ഇനി ജലപ്രളയം ഉണ്ടാകയുമില്ല എന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു ഒരു നിയമം ചെയ്യുന്നു”; പിന്നെയും ദൈവം അരുളി ചെയ്തതു, “ഞാനും നിങ്ങളും നിങ്ങളോടുകൂടെയുള്ള സകല ജീവ ജന്തുക്കളും തമ്മിൽ തലമുറ തലമുറയോളം, സദാകാലത്തേക്കും ചെയ്യുന്ന നിയമത്തിന്റെ അടയാളമായിതു; ഞാൻ എന്റെ വില്ലു മേഘത്തിൽ, വെക്കുന്നു അതു ഞാനും ഭൂമിയും തമ്മിലുള്ള നിയമത്തിനു അടയാളമായിരിക്കും” (9:8-13).

ജലപ്രളയത്താൽ ദൈവം ഒരിക്കൽ മനുഷ്യരെ നശിപ്പിച്ചതുപോലെ ഇനി നശിപ്പിക്കുകയില്ല എന്നു ദൈവം ഈ വാഗ്ദാനം/ഉടമ്പടിയിലൂടെ ഉറപ്പാക്കി. അതുകൊണ്ട്, സൃഷ്ടിയോടുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ഈ ഉപകാരം മനുഷ്യരുടെ ഭൗതിക ജീവൻ സംബന്ധിച്ചതായിരുന്നു. സാർവ്വത്രിക ദൈവത്തിന്റെ മഹത്തായ കൃപയാലുള്ള സമർപ്പണമായിരുന്ന അതു ഒരു സുഖവർത്തയായിരുന്നു; അതു നിബന്ധനയില്ലാത്തതായിരുന്നു. അതു “എന്നേക്കും” ഉള്ളവനും ആയിരുന്നു. പ്രളയക്കെടുതിയാൽ അതു ജനങ്ങളെ തുടച്ചു നീക്കിയതുപോലെ ഇതു ശേഷിക്കുന്നതുവരെ ദൈവം അതിനെ നശിപ്പിക്കുകയില്ല എന്ന ഉറപ്പുണ്ട്. മനുഷ്യരുടെ ഭൗതിക രക്ഷ അന്തിമമായ ലക്ഷ്യമല്ലെങ്കിലും, ചരിത്രപരമായ ആ വേദിയിലേലാണ് മൊത്തത്തിൽ ദൈവം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പിതാവിന്റെ ഭുജ വീര്യം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

ദൈവത്തിന്റെ കരുതലിനാൽ അവൻ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട തന്റെ ജനങ്ങൾ മുഖാന്തരം തന്റെ ചരിത്രപരമായ വീര്യപ്രവൃത്തിയിലൂടെ പാപികളായ മനുഷ്യരെ എങ്ങനെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു. നടപടി എബ്രായനായിരുന്ന അബ്രഹാമിൽ ആരംഭിക്കുന്നു, ഒരു വലിയ പേരും, ദേശവും അബ്രഹാമിനു അനുഗ്രഹിച്ചു നൽകി, അവൻ മുഖാന്തരം സകല വംശങ്ങളും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടും എന്നും വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നു, ഈ ബഹുവിധ വാഗ്ദാനങ്ങൾ നിയമത്താൽ മുദ്ര ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. അബ്രഹാം ദൈവത്തിൽ പൂർണ്ണമായി ആശ്രയിച്ചതുകൊണ്ട് അവന്നു ഈ ആനുകൂല്യങ്ങൾ എല്ലാം ലഭിച്ചു, അബ്രഹാമിന്റെ വിശ്വാസത്തെ ദൈവം നീതിയായി കണക്കിട്ടു. ദൈവ പദ്ധതി അവസാനം, അബ്രഹാമിന്റെ സന്തതി മുഖാന്തരം, സകല വംശങ്ങളെയും അനുഗ്രഹിക്കുകയായിരുന്നു എന്ന് ഊന്നി പറയട്ടെ.

അബ്രഹാമിന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരുടെ അംഗസംഖ്യ ദശലക്ഷകണക്കിനു ആയപ്പോൾ, അവർക്കു ഒരു ന്യായപ്രമാണം കൊടുത്തു. സിനായ് പർവ്വതത്തിൽ വെച്ച് ദൈവം തിരഞ്ഞെടുത്ത ജനത്തെ യിസ്രായേൽ എന്നു പേർ വിളിച്ചു. അബ്രഹാമിന്റെ പേരക്കുട്ടി, യാക്കോബിന്റെ പേർ, പിന്നീട് യിസ്രായേൽ എന്നുമാറ്റിയിരുന്നു. സിനായ് പർവ്വതത്തിൽ വെച്ചു അവന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരെ യിസ്രായേലിലെ പന്ത്രണ്ടു ഗോത്രങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ യിസ്രായേല്യർ എന്നറിയപ്പെട്ടു. ദൈവം സിനായ് മുതൽ

മോശെ മുഖാന്തരം, കൊടുത്ത ന്യായപ്രമാണം, യിസ്രായേൽ ജനത്തിനു മാത്രം ഉള്ളതായിരുന്നു. അവർ ദൈവത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമായിരുന്നു; മോശെയുടെ ന്യായപ്രമാണം, ദൈവം അവർക്കു വേണ്ടി കൊടുത്തതായിരുന്നു. ഭൂമിയിലെ മറ്റു ആളുകളിൽ നിന്നും അവർക്കു “പ്രത്യേകത” ഉണ്ടായിട്ടല്ല ദൈവം അവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തത്. മറിച്ചു, അവരുടെ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരായ അബ്രഹാം, ഇസഹാക്ക്, യാക്കോബ് എന്നിവർക്കു ദൈവം കൊടുത്ത വാഗ്ദാനം നിറവേറ്റുന്നതിനായിരുന്നു ദൈവം അവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തത് (ആവർത്തന പുസ്തകം 9:4, 5).

വീണ്ടും, അവന്റെ പദ്ധതി വെളിപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ കെട്ടിമറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വിശേഷത നാം ഊന്നി പറയണം ഇപ്പോൾ നാം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഒരു പിതാവായി കാണുന്നുവെങ്കിലും എല്ലാവരെയും കരുതുന്ന താണെങ്കിലും, അതു മൂന്നു മുഖ്യ മേഖലകളിൽ ചിത്രീകരിക്കാം.

ആദ്യത്തെ മുഖ്യ മേഖല ന്യായപ്രമാണത്തിന്റേതാണ്. മൂന്നു ഉദാഹരണങ്ങൾ മതിയാകും. ആദ്യ ഉദാഹരണം വരുന്നത് നിയമപരമായ ധർമ്മീകരണമാണ്. അവർക്കിടയിൽ വന്നു പാർക്കുന്ന പരദേശികളെ യിസ്രായേൽ എതിർക്കുകയോ മോശമായി അവരോടു പെരുമാറുകയോ ചെയ്യരുത് (പുറപ്പാട് 22:21; 23:9; ലേവ്യാപുസ്തകം 19:33). രണ്ടാമത്തെ ഉദാഹരണം ധർമ്മവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. മൂന്നിരിവളളിയുടെ വിളവെടുക്കുന്ന സമയം നിലത്തു വീഴുന്ന കാലംമുഴുവൻ അവർ പെറുക്കണമായിരുന്നു. അതു ദരിദ്രർക്കും വന്നു പാർക്കുന്ന പരദേശികൾക്കും വേണ്ടി മാറ്റി ഇടണമായിരുന്നു (ലേവ്യാപുസ്തകം 19:10). മൂന്നാമത്തെ ഉദാഹരണം കാണിക്കുന്നത്, ദൈവം എല്ലാവരെയും കരുതുകയും എല്ലാവരിൽ നിന്നു അവൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് ബഹുമാനമായിരുന്നു.

“... യഹോവയുടെ നാമം, ദൂഷിക്കുന്നവൻ മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണം; സഭയൊക്കെയും അവനെ കല്ലെറിയേണം. പരദേശിയാകട്ടെ സ്വദേശിയായിട്ട്, തിരുനാമത്തെ ദൂഷിക്കുന്നവൻ മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കണം” (ലേവ്യാപുസ്തകം 24:16).

“നിങ്ങൾക്കു പരദേശിക്കും സ്വദേശിക്കും, ഒരു പ്രമാണം തന്നെ ആയിരിക്കേണം; ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ദൈവമായ യഹോവയാകുന്നു” (ലേവ്യാപുസ്തകം 24:22).

എല്ലാ ആളുകളേയും ദൈവം കരുതുന്നതായി നാം കാണുന്ന രണ്ടാമത്തെ മുഖ്യമേഖല ചരിത്രം ആകുന്നു. ബൈബിൾ വായനക്കാർക്കെല്ലാം സുപരിചിതമാണ് യോനയുടെ കഥ, നമ്മിൽ മിക്കവരും വായിക്കുന്നതിനു മുൻപു തന്നെ യോനയെയും അവനെ തിമിംഗലം വിഴുങ്ങിയതും നാം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ബി. സി. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, നസ്രേത്തിനടുത്തുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിലാണ് അവൻ ജീവിച്ചിരുന്നത്. ആ സമയത്ത് യെരോസലാം II ആയിരുന്നു യിസ്രായേൽ വാണിരുന്നത് ആളുകൾ ദുഷ്ടരായതുകൊണ്ട് അശൂര്യ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം

ആയിരുന്ന നീനെവെയിലേക്കു, ദൈവം യോനയെ അയച്ചതു നശിപ്പിക്കുമെന്ന സന്ദേശം അറിയിക്കുവാനായിരുന്നു. ആദ്യം അവൻ പോകാൻ മടിച്ചെങ്കിലും, പിന്നീട് അവൻ ദൈവത്തിന്റെ കല്പന അനുസരിച്ചു ആ പട്ടണത്തിൽ പോയി പ്രസംഗിച്ചു. മാനസ്സാന്തരം എന്ന നിബന്ധന അന്തർലീനമായിരുന്നതു ദൈവ കോപം ഒഴിവാക്കുവാൻ ആവശ്യമെന്നു നീനെവക്കാർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവർ മാനസ്സാന്തരപ്പെട്ടു ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു; അതുകൊണ്ട്, അവർ രക്ഷപ്പെട്ടു.

ആദ്യമേഖല കാണിക്കുന്നതു തിരഞ്ഞെടുക്കാത്ത ഒരു ദേശത്തിലെ ആളുകളുടെ ക്ഷേമത്തെ ദൈവം എങ്ങനെ കരുതുന്നു എന്നാണ് അവർക്കു സ്വയമായി ന്യായപ്രമാണത്തിൻ കീഴിൽ വന്നു അതിലെ വഴികൾ, പ്രമാണിച്ചു ആനുകൂല്യങ്ങൾ അനുഭവിക്കാമായിരുന്നു. അവർ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിലൂടെ യിസ്രായേലിന്റെ ദൈവമായ - യാഹോയെ വിശ്വസിക്കുന്നതായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

യിസ്രായേലിലെ സ്ഥിരവാസികൾക്കോ പരദേശികൾക്കോ ന്യായ പ്രമാണത്തിൻ കീഴിലില്ലാത്തവർക്കു ദൈവം ഒരു പ്രത്യാശ സന്ദേശം പോലും കൊടുക്കുന്നതായിട്ടാണ് രണ്ടാമത്തെ മേഖല തെളിയിക്കുന്നത്. അശൂര്യർ രക്ഷപ്പെടുവാൻ കാരണം അവർ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ട ദൈവ വചനത്തോടു പ്രതികരിച്ചതുകൊണ്ടാണ് (യോനാ 3:5, 10). നാം പഠിക്കുന്നതുപോലെ യുഗങ്ങളോളം അശൂര്യരെപ്പോലെ ആയിരുന്നു ഭൂമിയിലെ ജനസംഖ്യയിൽ ഭൂരിഭാഗവും. അവർ അറിഞ്ഞതനുസരിച്ചു ദൈവത്തോടു കണക്കു കൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്നു. മറ്റൊരുവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഈ ബഹുഭൂരിപക്ഷം പേരും പൗലൊസ് പറയുന്ന ജാതികളുടെ ലോകമായിരുന്നു:

ന്യായപ്രമാണമില്ലാത്ത ജാതികൾ ന്യായപ്രമാണത്തിലുള്ളത് സ്വഭാവത്താൽ ചെയ്യുമ്പോൾ ന്യായപ്രമാണമില്ലാത്ത, അവർ തങ്ങൾക്കു തന്നെ, ഒരു ന്യായപ്രമാണം ആകുന്നു, അവരുടെ മനസ്സാക്ഷി കൂടെ സാക്ഷ്യം പറഞ്ഞും അവരുടെ വിചാരങ്ങൾ തമ്മിൽ കുറ്റം ചുമത്തുകയോ, പ്രതിവാദിക്കുകയോ ചെയ്തും കൊണ്ടു, അവർ ന്യായ പ്രമാണത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി തങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതായി കാണിക്കുന്നു, ദൈവം യേശു ക്രിസ്തു മുഖാന്തരം, മനുഷ്യരുടെ രഹസ്യങ്ങളെ തന്റെ സുവിശേഷ പ്രകാരം, ന്യായം വീധിക്കുന്ന നാളിൽ തന്നെ (റോമർ 2:14-16; സന്ദർഭം കൂടുതൽ വ്യക്തമാകുവാൻ, റോമർ 1:18-2:16 വരെ വായിക്കുക).

ദൈവം, തീർച്ചയായും, സർവ്വത്രപിതാവായി കൂടുംബത്തെ സ്നേഹിക്കയും, അതേ സമയം എബ്രായരെ തിരഞ്ഞെടുത്ത ദൈവം എന്ന നിലയിൽ, അവരിൽ കൂടെ അത്ഭുത പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു.

മൂന്നാമത്തെ മുഖ്യ മേഖലയിൽ ദൈവം സകല മനുഷ്യരേയും കരുതുന്നതു നാം കാണുന്നതു പ്രവചനം ആകുന്നു. തന്റെ തിരഞ്ഞെടുത്ത ജനത്തെ അവൻ നയിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, വചനം മുഖാന്തരം അവൻ

അവരുടെ കണ്ണു കുറേശെ തുറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തപ്പോൾ അവൻ നൽകിയ വാഗ്ദാനം അവൻ വിശ്വസ്തതയോടെ പാലിച്ചിരുന്നു. ഈ വാഗ്ദാനങ്ങൾ, നിയമത്താൽ ഔപചാരികമാക്കി കൊടുത്തതു അധികവും താല്ക്കാലികവും നിബന്ധനാ സ്വഭാവം ഉള്ളതുമായിരുന്നു. അവയിൽ മിക്കവയും നിത്യമായ അവസ്ഥയിലല്ല അല്ലെങ്കിൽ മാറ്റാനാക്കാത്തവിധത്തിൽ ആയിരുന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി, ദൈവം അബ്രഹാമിനെ “എബ്രായദേശത്തിന്റെ പിതാവായി” തിരഞ്ഞെടുത്തു. അവന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുവാഗ്ദത്താൽ പ്രകടിപ്പിച്ചു (ഉല്പത്തി 12:1-3). എങ്ങനെയായാലും, നിബന്ധനകൾ ബന്ധിപ്പിച്ചിരുന്നു; പ്രമാണിക്കുവാൻ ഒരു നിയമം ഉണ്ടായിരുന്നു. “ദൈവം പിന്നെയും അബ്രഹാമിനോടു അരുളിച്ചെയ്തതു, ‘നീയും നിന്റെ ശേഷം, തലമുറ തലമുറയായി നിന്റെ സന്തതിയും എന്റെ നിയമം പ്രമാണിക്കേണം’” (ഉല്പത്തി 17:9; എംഫസിസ് മൈൻ). നിയമത്തിന്റെ അടയാളമായിരുന്നു പരിചേരദന. അബ്രഹാം ദൈവത്തെ പൂർണ്ണമായി ആശ്രയിച്ചു. അബ്രഹാം തന്റെ വിശ്വാസ പരീക്ഷണത്തെ നേരിട്ടപ്പോൾ, ദൈവം പറഞ്ഞു, “നീ എന്റെ വാക്ക് അനുസരിച്ചുകൊണ്ട്, നിന്റെ സന്തതി മുഖാന്തരം ഭൂമിയിലുള്ള സകല ജാതിയും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടും” (ഉല്പത്തി 22:18; എംഫസിസ് മൈൻ).

ന്യായപ്രമാണം ദൈവം തന്റെ ജനത്തിനു, വാഗ്ദാനം/ഉടമ്പടിയുടെ ബന്ധത്തിലാണ് സിനായ് മുതൽ നൽകിയത്. അതു, ഒരു നിയമരൂപത്തിലായിരുന്നെങ്കിലും, അതിലും, വാഗ്ദാനങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ദൈവജനത്തിനുള്ള ഈ വാഗ്ദാനങ്ങൾ നിത്യ സ്വഭാവമുള്ളതോ നിബന്ധനകൾ ഇല്ലാത്തതോ ആയിരുന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി, കൽപനകളിൽ ഒന്ന് ഈ ഭൗതിക വാഗ്ദാനങ്ങൾ ആയിരുന്നു: “നിന്റെ ദൈവമായയഹോവ നിനക്കു തരുന്ന ദേശത്തു നിനക്കു ദീർഘായുസ്സു ഉണ്ടാകുവാൻ നിന്റെ അപ്പനെയും അമ്മയെയും ബഹുമാനിക്ക” (പുറപ്പാട് 20:12; എംഫസിസ് മൈൻ). പല ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇതിനോട് ഇനിയും ചേർക്കാം. സ്പഷ്ടവും വ്യക്തവുമായാകാൻ, ആ വലിയ നിയമം അവതരിപ്പിച്ച രംഗം ഉള്ള ആവർത്തന പുസ്തകം 26:16-30:20 വരെ വായിക്കാം. ഇവിടെ നാം വാഗ്ദാനം/നിയമത്തിന്റെ മുഴുവൻ ബന്ധത്തിൽ ദൈവഭാഗത്തു നിന്നും/ആണെങ്കിൽ ആശയം അനുസരണമാണ് തന്റെ ജനത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും ഉണ്ടാകേണ്ടത്. ഈ ബന്ധം സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുന്നവരുടെ പൂർണ്ണനാശവും നാം കാണുന്നു. വീണ്ടും, ഊന്നി പറയുന്നത് ഇവയിൽ അധികവും യിസ്രായേലിനുള്ള പ്രയോജനപ്പെടേണ്ട ഭൗതിക അനുഗ്രഹങ്ങൾ ആയിരുന്നു.

കല്ലറക്കപ്പുറമായി, അല്ലെങ്കിൽ “ജീവിതശേഷം” നൽകുവാനിരിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളെ ദൈവജനങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്നല്ല മുകളിൽ പറഞ്ഞ ആശയങ്ങൾ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. എങ്കിലും, വളരെ വിരളമായി പ്രകടിപ്പിച്ച ആശയങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചു, പ്രവാചകന്മാരുടെ വാക്കുകൾക്കു ചെവി കൊടുക്കാത്തവർ എങ്ങനെ മനസിലാക്കിയിരിക്കും.

ദാവീദ് രാജാവു ബേത്ത്ശേസയിൽ ജനിച്ച കൂട്ടി രോഗിയായപ്പോൾ പ്രാർത്ഥിക്കുകയുണ്ടായി. കൂട്ടി മരിച്ചപ്പോൾ, രാജാവു ആരാധനക്കായി

ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അവന്റെ സാന്നിധ്യം കണ്ടവർ അതിശയിച്ചു. അവൻ അവരോട് നൽകിയ വിശദീകരണം ഇതായിരുന്നു, “... ഇപ്പോഴോ അവൻ മരിച്ചുപോയി; ഇനി ഞാൻ ഉപവസിക്കുന്നതു എന്തിന്? *അവനെ മടക്കിവരുത്തുവാൻ, എനിക്കു കഴിയുമോ* ഞാൻ അവന്റെ അടുക്കലേക്കു പോകയല്ലാതെ അവൻ എന്റെ അടുക്കലേക്കു മടങ്ങി വരികയില്ലല്ലോ” (2 ശമുവേൽ 12:23; എംഫസിസ്മൈൻ). മരണശേഷമുള്ള ജീവിതം, നിഷേധിക്കാനാകാത്ത വിശ്വാസം ആണെങ്കിലും, വിവിധ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ഈഹിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.²

പ്രവചന എഴുത്തുകൾക്കു പുറമെയുള്ള പ്രസ്താവനകൾ പലപ്പോഴും മരണ - ശേഷമുള്ള - ജീവിതത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്നതാണ് (ഇയ്യോബ് 14:7-14; സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 16:9-11; 73:24-26). ഈ ആയുസിനു ശേഷമുള്ള ജീവിതത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്ന വളരെ - വ്യക്തമായ പ്രസ്താവനയാണ് “എന്റെ പ്രാണനെ ദൈവം പാതാളത്തിന്റെ അധികാരത്തിൽ നിന്നു വീണ്ടെടുക്കുന്നു; അവൻ എന്നെ കൈക്കൊള്ളും” (സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 49:15)³.

നാം പ്രവചന എഴുത്തുകളിലേക്കു തിരിയുമ്പോൾ, രണ്ടു പ്രസ്താവനകൾക്കു ഊന്നൽ കൊടുക്കും. നാമന്തേക്ക് യേശുവുവു 26:19: “നിന്റെ മൃത്യുന്മാർ ജീവിക്കും, എന്റെ ശവങ്ങൾ എഴുന്നേല്ക്കും; പൊടിയിൽ കിടക്കുന്നവരേ, ഉണർന്നു ഘോഷിപ്പിൻ. നിന്റെ മഞ്ഞു പ്രഭാതത്തിലെ ഇരിക്കുന്നു, ഭൂമി പ്രേതന്മാരെ പ്രസരിക്കുമല്ലോ.” ഈ വാക്യത്തിലെ സന്ദർഭം വ്യക്തമാക്കുന്നതു യെഹൂദന്മാരുടെ ബാബേൽ പ്രവാസത്തിൽ നിന്നു വിടുവിച്ചു മാതൃദേശത്തേക്കു മടക്കി കൊണ്ടുവരുന്ന സാഹചര്യമാണ്. അവർക്കു, ഇതൊരു പുതിയ വ്യവസ്ഥയല്ല, ജീവിതവും, സ്വാതന്ത്ര്യവും, ദൈവലയത്തിൽ ദൈവത്തോടു ഒരു പുതിയ ബന്ധത്തിന്റെ തുടക്കവും ആയിരുന്നു. ശാരീരിക ഉയിർപ്പിനെ സാമ്യപ്പെടുത്തിയാണ് ഈ മനോഹര വാർത്ത അവതരിപ്പിക്കുന്നത്, തന്റെ വായനക്കാർക്കു ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിൽ വിശ്വാസം ആശയമോ ഇല്ലെങ്കിൽ അവർ തെറ്റായി നയിക്കപ്പെടുവാനോ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടുവാനോ, ഇടയാക്കുന്നതു യിസ്രായേലിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിനു യേശുവു നൽകുന്ന സാമ്യം അർത്ഥശൂന്യമാകും. അതുകൊണ്ട്, നമുക്ക് ഇവിടെ, സാമ്യത്തിൽ ശാരീരിക ഉയിർപ്പു ശക്തമായ വിശ്വാസത്തിൽ പ്രത്യാശവെക്കുവാനും സഹായകരമാകും. രണ്ടാമത്തെ വാക്യം ദാനിയേൽ 12:2, 3:

നിലത്തിലെ പൊടിയിൽ നിദ്ര കൊള്ളുന്നവരിൽ പലരും ചിലർ നിത്യജീവനായും, ചിലർ ലജ്ജക്കും നിത്യനിന്ദക്കുമായും ഉണരും, എന്നാൽ ബുദ്ധിമാന്മാർ ആകാശമണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രഭ പോലെയും എന്നും എന്നേക്കും പ്രകാശിക്കും.

ഈ വേദഭാഗം മുഖ്യമായും നാലു ഉപദേശങ്ങളെ ഊന്നി പറയുന്നു: (1) പലർക്കും, ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പു നിത്യജീവനായിരിക്കും. (2) മറ്റുള്ളവർക്കും, അതു നിന്ദക്കും ലജ്ജക്കും ആയിരിക്കും. (3) ബുദ്ധിമാന്മാർ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ “വസിക്കാനായി” നില്ക്കും. (4) സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നവർ എന്നും എന്നേക്കും, അവർ നീതിയിലേക്കു നയിച്ചുവ

രോടൊത്ത് ജീവിക്കും.

യാഥാസ്ഥിതികരായ ബൈബിൾ പണ്ഡിതന്മാർ യേശുവാവു എഴുതപ്പെട്ട സമയം ബി.സി.എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനവും ബി.സി. ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലും, ദാനിയേൽ എഴുതപ്പെട്ടത് ബി.സി. ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലും ആണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു, ആപേക്ഷികമായി പിന്നീടുള്ള തീയതി കണക്കാക്കി. അബ്രഹാമിനെ ദൈവം വിളിച്ചതു മുതൽ, ദൈവം പ്രവചനപരമായി ഒരു ശാരീരിക ഉയിർപ്പിനെ കുറിച്ചു സംസാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അത് അനേകർക്ക് അനുഗ്രഹമായും തീരും. ഈ മഹത്തായ കാഴ്ച മറന്നിടിയപ്പോൾ, ദൈവത്തിനു തന്റെ *ആത്മീയ* പിതാവു എന്ന പങ്കു നിറവേറ്റുവാനുള്ള അവസരം വന്നു.

വെളിപ്പാടിന്റെ പുരോഗതി

നാം ദൈവത്തെ നിത്യപിതാവായും (ദൈവികത്വത്തിൽ), സർവ്വത്ര പിതാവായിട്ടും (സൃഷ്ടിയിൽ), തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പിതാവായും (വാഗ്ദാനത്തിലും/ഉടമ്പടിയിലും) കാണുകയുണ്ടായി. അവന്റെ സർവ്വത്ര പിതാവ് എന്ന പങ്ക് എന്നതു എങ്ങനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പിതാവു, എന്നതുമായി കെട്ടിമറിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു എന്നും ചുരുക്കമായി ഇനി നമുക്കു ദൈവം ആത്മീയ പിതാവു എന്നതിനെ വിശദമായി പറിക്കാം.

ചരിത്രപരമായ ജീർണ്ണതയുമായി ദൈവപദ്ധതി വെളിപ്പെടുത്തിയതു കെട്ടിമറിഞ്ഞു കിടക്കുകയാണെങ്കിലും, അതു വാസ്തവത്തിൽ ചരിത്രത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച വലിയ പദ്ധതി തന്നെയായിരുന്നു. മാറിമാറി ഓടുന്ന ഒരു ഓട്ടം ചിത്രീകരണമായി എടുക്കാം. മാറിമാറി ഓടുന്ന ഓട്ടത്തിൽ, ചില “മറികടക്കൽ” ഓരോഭാഗത്തും ഓരോ ടീം അംഗവും മറ്റൊരംഗത്തിനു വടി കൈമാറിയാണ് ഓടുന്നത്. അതുപോലെ, ദൈവം, അവനിലെ മൂന്നു വ്യക്തികളും അവന്റെ പദ്ധതിയിലെ എല്ലാ വശങ്ങളിലും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ പദ്ധതിയിൽ മുഖ്യ പങ്ക് *ദൈവമായ പിതാവിനാണെന്നു* നാം ഊന്നിപറയുകയുണ്ടായി, എന്നാൽ ആ ഊന്നൽ ദൈവത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനത്തിൽ ഒട്ടു കുറയുന്നതല്ല.

ദൈവത്തിന്റെ പുരോഗമിക്കുന്ന വെളിപ്പാടിന്റെ പഠനം നമ്മെ അളവുകൂടാതെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതു നാം ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പു എന്ന വിഷയത്തെ തിരഞ്ഞപ്പോൾ നമ്മുടെ മുൻപിൽ വന്നു കഴിഞ്ഞു. അതിന്റെ ആരംഭപുരോഗത്തിൽ, സ്പഷ്ടമായും, മരണശേഷമുള്ള ജീവിതത്തിൽ ശാരീരിക ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പു ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഇതു പഴയ നിയമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ച വാക്ക് “ഷിയോൾ” എന്നതിനു ചുറ്റുമുള്ള വ്യക്തതയില്ലായ്മ കൊണ്ടാകാമെന്നു തോന്നുന്നു.⁴ “എങ്ങനെയായാലും, നാം പ്രവാചക പുസ്തകങ്ങളായ യേശുയാവിലും, ദാനിയേലിലും” കണ്ടതുപോലെ നേരിട്ടുള്ള പ്രസ്താവനകൾ മരിച്ചവരുടെ ശാരീരിക ഉയിർപ്പു ഉറപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഈ വളർന്നു വന്ന അറിവു യേശുയാവിന്റെയും ദാനിയേലിന്റെയും അസാമാന്യ ബുദ്ധി നിമിത്തം ആയിരുന്നില്ല ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകന്മാരായതുകൊണ്ട്, അവർക്കു ദൈവത്തിന്റെ വെളിപ്പാട് ലഭിച്ചു.

നമ്മുടെ പഠനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ദൈവത്തിന്റെ പുരോഗമിക്കുന്ന

വെളിപ്പാട് മറ്റൊരു വഴിയിൽ സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. “ഒരു പ്രവാചകൻ” ആയിരുന്ന മോശെ ജനത്തോടു ദൈവത്തിന്റെ വചനം സംസാരിച്ചതായ വാക്യം ശ്രദ്ധിക്കുക:

നിന്റെ ദൈവമായ യഹോവ നിനക്കു എന്നെപ്പോലെ, ഒരു പ്രവാചകനെ നിന്റെ മദ്ധ്യേ നിന്റെ സഹോദരന്മാരുടെ ഇടയിൽ നിന്നു എഴുന്നേല്പിച്ചു തരും, അവന്റെ വചനം നിങ്ങൾ കേൾക്കേണം

“നിന്നെ പോലെ ഒരു പ്രവാചകനെ ഞാൻ അവർക്കു അവരുടെ സഹോദരന്മാരുടെ ഇടയിൽ നിന്നു എഴുന്നേല്പിച്ചു, എന്റെ വചനങ്ങളെ അവന്റെ നാവിന്മേൽ ആക്കും, ഞാൻ അവനോടു കല്പിക്കുന്നതൊക്കെയും അവൻ അവരോടു പറയും. അവൻ എന്റെ നാമത്തിൽ പറയുന്ന, എന്റെ വചനങ്ങൾ യാതൊരുത്തനെയും കേൾക്കാതിരുന്നാൽ അവനോടു ഞാൻ ചോദിക്കും” (ആവർത്തന പുസ്തകം 18:15-19).

അതിലെ സന്ദർഭത്തിൽ, ആ വേദഭാഗം സൂചിപ്പിക്കുന്നതു അവന്റെ ദാസന്മാരായിരുന്ന, പ്രവാചകന്മാരിൽ, കൂടെ ദൈവത്തിന്റെ അധികാരികൾ ശബ്ദം, മോശെ, യേശുവ്യാവു, യെഹൊസ്കേൽ, ആമോസ് തുടങ്ങിയവർ സംസാരിച്ചു. എങ്ങനെയായാലും, ദൈവത്തിന്റെ പുരോഗമിക്കുന്ന വെളിപ്പാട് വഴി പുതിയ നിയമത്തിൽ ആ പ്രവചനത്തിലെ നിഗൂഢതയിലുള്ള കൂടുതൽ അർത്ഥം ശരിയായ സമയത്തു വെളിപ്പെടുത്തിയതായി കാണാം. മോശെ സംസാരിച്ചതായ യേശു, എന്ന മശിഹ, എഴുന്നേല്ക്കും എന്നു അധികാരികൾ “യിസ്രായേൽ പ്രവാചകനെ” പത്രോസും യേശു വലിയ പുരുഷാരത്തോടു പറയുകയുണ്ടായി.⁵

ബൈബിളിൽ കാണുന്ന ഈ പുരോഗമിക്കുന്ന വെളിപ്പാടിന്റെ രണ്ടു ഉദാഹരണങ്ങൾ നമ്മുടെ പഠനവുമായി നേരിട്ടു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒന്ന്, ദൈവത്തിനു എല്ലായ്പ്പോഴും നമുക്കു വേണ്ട ഒരു പദ്ധതിയുണ്ടായിരുന്നു. അതൊരു നേർലക്ഷ്യമായിരുന്നില്ല, സങ്കീർണ്ണത - നിറഞ്ഞതു, ദൈവത്തിന്റെ ഭാഗത്തു നിന്നു തീരുമാനം - എടുത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്നതായിരുന്നു. രണ്ട്, ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയ സ്വപ്നമായ വചനത്തിലെ പദ്ധതിയിൽ പൂർണ്ണതയോടെ പങ്കുചേരുവാൻ അവ പ്രമാണിക്കുവാൻ നമുക്കു കിട്ടിയ അവസരത്തിനു നാം നന്ദിയുള്ളവരാണ്.

വിപുലമായ പരസ്യത്തോടെയാണ് യേശു എന്ന മശിഹ ലോകത്തിലേക്കു വന്നത്. മോശെ അവനെക്കുറിച്ചു അധികാരമുള്ളവൻ എന്നാണ് പറഞ്ഞത്. പഴയനിയമത്തിൽ പലപ്പോഴായി മശിഹാ വേദ വാക്യങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് “മശിഹ” എന്ന വാക്കിന്റെ (എബ്രായ: *മസ്ഹിയ*; ഗ്രീക്ക്: *ക്രിസ്റ്റോസ്*) അർത്ഥം “അഭിഷിക്തൻ.”⁶

യിസ്രായേലിന്റെ രാജാവിനെ “ആനന്ദതൈലം” കൊണ്ട് ദൈവം അഭിഷേകം ചെയ്തതായി സങ്കീർത്തനക്കാരൻ പറയുന്നുണ്ട്:

ദൈവമേ, നിന്റെ സിംഹാസനം, എന്നും എന്നേക്കും ഉള്ളതാകുന്നു;

നിന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ ചെങ്കോൽ നീതിയുള്ള ചെങ്കോൽ ആകുന്നു.
നീ നീതിയെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു, ദുഷ്ടതയെ ദേഷിക്കുന്നു;
അതുകൊണ്ടു ദൈവം, നിന്റെ ദൈവം തന്നെ, നിന്റെ കൂട്ടുകാരിൽ
പരമായി നിന്നെ ആനന്ദതൈലം കൊണ്ടു അഭിഷേകം ചെയ്തിരി
ക്കുന്നു (സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 45:6, 7).

പുരോഗമിക്കുന്ന വെളിപ്പാടിൽ, ആ വേദഭാഗം ദൈവം തന്റെ പുത്രനെ
മശി ആയി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ് (എബ്രായർ
1:8, 9).

പിതാവു തന്റെ പുത്രനെ “അഭിഷേകം” ചെയ്തു അല്ലെങ്കിൽ തിര
ഞ്ഞെടുത്തു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ വാസ്തവത്തിൽ ദൈവം
എന്താണ് ചെയ്തത്? വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു പ്രസ്താവന നൽകിയിരി
ക്കുന്നതിൽ ആ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരം ഉണ്ട്. യോഹന്നാൻ 3:16, 17-ൽ
അതിന്റെ ഉത്തരം കാണുന്നുണ്ട്:

തന്റെ ഏകജാതനായ പുത്രനിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഏവനും, നശി
ച്ചുപോകാതെ നിത്യജീവൻ പ്രാപിക്കേണ്ടതിനു, ദൈവം അവനെ
നൽകുവാനുവേണ്ടി അവനെ സ്നേഹിച്ചു, ദൈവം തന്റെ
പുത്രനെ ലോകത്തിൽ അയച്ചത് ലോകത്തെ വിധിപ്പാനല്ല, ലോകം
അവനാൽ രക്ഷിക്കപ്പെടുവാനത്രേ.

1 തിമൊഥെയോസ് 1:15-ൽ പൗലൊസ് ഈ സത്യം നമുക്കു തരുന്നുണ്ട്
“ക്രിസ്തുവേണ്ടു പാപികളെ രക്ഷിപ്പാൻ ലോകത്തിൽ വന്നു എന്നുള്ളതു,
വിശ്വാസവും എല്ലാവരും അധികരിപ്പാൻ യോഗ്യവുമായ വചനം തന്നെ.”

ദൈവത്തിന്റെ വീണ്ടെടുപ്പു പദ്ധതിയിലെ സങ്കീർണ്ണത നിങ്ങൾ എപ്പോ
ഴെങ്കിലും ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? മനുഷ്യൻ പാപം ചെയ്തപ്പോൾ തന്നെ ദൈവം
എന്തുകൊണ്ട് അവരുടെ നിലനില്പ് ഇല്ലാതാക്കിയില്ല - അല്ലെങ്കിൽ
അപ്പോൾ തന്നെ മനുഷ്യരെ ആ നിലയിൽ രക്ഷിച്ചില്ല? എന്തുകൊണ്ട്
അവന്റെ പദ്ധതി കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെല്ലാം ഫലപ്രദമാക്കിയിട്ടില്ല? ഈ
ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർത്തുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ പറയുമ്പോൾ വിഡ്ഢിത്ത
മെന്നു തോന്നിയേക്കാം. അതിന്റെ കാരണം ദൈവത്തിന്റേയും മനുഷ്യ
രുടേയും പ്രകൃതമാണ് - പക്ഷെ അതു വാസ്തവമാണ്.

ദൈവവും മനുഷ്യരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിലെ ചില മുഖ്യ പുരോ
ഗമണങ്ങൾ നമുക്കു ശ്രദ്ധിക്കാം. ദൈവം സ്നേഹവാനും, വിശുദ്ധ
നും, നീതിമാനും, കൃപയും, ക്ഷമയും ഉള്ളവനാണ്. അവൻ മനു
ഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ വിശുദ്ധനായും നിർമ്മലനായും - ദൈവത്തെ
പോലെ സൃഷ്ടിച്ചു. ദൈവം പുരുഷനെയും സ്ത്രീയെയും സൃഷ്ടി
ച്ചതു, ഒരു സ്നേഹപ്രവൃത്തിയായിരുന്നു. സ്നേഹം എപ്പോഴും - പ്രതി
കരണം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തിനുള്ള മനു
ഷ്യരുടെ പ്രതികരണം വാസ്തവമായിരിക്കണം, അവർക്കു സ്നേഹം
തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനും കഴിയണം; ദൈവത്തെ തൃപ്തപ്പെടു
ത്തുന്നതിനുപകരം, അവർ തങ്ങളെതന്നെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി

യതുകൊണ്ട് അവർ തെറ്റായ തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തി. ഇതു ദൈവത്തിനും മനുഷ്യർക്കും ഇടയിൽ നിയമഭേദം ഉണ്ടാക്കി കാരണം ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയും മനുഷ്യരുടെ പാപവും ആണ്.

ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹ സ്വഭാവത്താൽ, “വേർപിരിഞ്ഞ” വരെ പരസ്പര സ്നേഹത്തിനു തിരികെ കൊണ്ടുവരുവാൻ അവൻ എത്തി. എങ്ങനെയായാലും, ഇതിൽ കൂടിക്കൂഴഞ്ഞ മൂലകങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ പാപാവസ്ഥയിൽ അവരെ തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരുവാൻ ദൈവത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല, കാരണം അവൻ തികച്ചും വിശുദ്ധനായിരുന്നു. തികഞ്ഞ പരിശുദ്ധിക്കു അശുദ്ധിയുമായി ചേരുവാൻ സാധ്യമല്ല. ദൈവത്തിനു അവരോടു വെറുതെ ക്ഷമിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, കാരണം അവൻ തികച്ചും നീതിമാനാണ്. പാപത്തിനു വിലയുണ്ട്. നീതി അതാണ് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്.

അതിക്രമിക്കാനൊക്കാത്ത വൈഷമ്യമെന്നു തോന്നിയതിനു സർവ്വജ്ഞാനിയായ ദൈവത്തിന്റെ പരിഹാരം വരുന്നുണ്ട്. ആയിരക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു തന്നെ ബൈബിളിലെ പേജുകളിൽ അതു തുറന്നു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു പ്രത്യേക ജനത്തെ വിളിച്ചു അവർ മുഖേന സകലദേശത്തെയും അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനെ നമ്മുടെ പഠനത്തിൽ, നാം കാണുകയുണ്ടായി. ആ ആളുകൾ എങ്ങനെ അവന്റെ സ്നേഹത്തെയും അവന്റെ നിയമത്തെയും ലംഘിച്ചുകൊണ്ട്, വിഗ്രഹാരാധികളായി തീർന്നു എന്നു നാം കാണുകയുണ്ടായി. അവന്റെ അതിശയകരമായ അപാരക്ഷമയെയും ദീർഘക്ഷമയെയും നാം അവരെ പ്രവാചകന്മാർ മുഖാന്തരം തുടർച്ചയായി വിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർ മുഖാന്തരം മശിഹ വന്നു എല്ലാവരെയും അനുഗ്രഹിക്കുമെന്നു അവർ തുടർച്ചയായി ജനത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

അന്തിമപരിഹാരത്തിനു ദൈവം വഴി ഒരുക്കുകയായിരുന്നു. അതു എളുപ്പമുള്ള പരിഹാരം ആയിരുന്നില്ല, പക്ഷെ അതു *ഒന്നു മാത്രമായി* രുന്നു പരിശുദ്ധനും, സ്നേഹവാനും, സ്വഭാവഗുണങ്ങളെ ഒന്നും ലംഘിക്കാത്ത വഴി. അവന്റെ പരിഹാരം *ഒന്നു മാത്രമായി* രുന്നു മനുഷ്യരെ വിശുദ്ധമായ അവസ്ഥയിൽ ദൈവത്തോടു നിരപ്പിക്കുവാൻ അനുവദിച്ചത്.

തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പിതാവായി ദൈവം തന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ജനത്തിനു വിലയേറിയ വാഗ്ദാനങ്ങളും, ധാരാളം അനുഗ്രഹങ്ങളും നൽകുന്നതായി നാം ശ്രദ്ധിച്ചു. പിന്നീട് അബ്രഹാമിന്റെ സന്തതി മുഖാന്തരം സകല ജാതികളും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടുമെന്നും പ്രവചനപരമായി അവൻ സംസാരിച്ചു. അതുകൊണ്ടു, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ തന്നോടു നിരപ്പിക്കുവാൻ അവൻ സർവ്വത്ര പിതാവു എന്ന പങ്കു മാത്രം പോരാ എന്നു നാം കണ്ടു. കാരണം അവൻ സർവ്വമനുഷ്യർക്കും അവന്റെ രക്ഷയുടെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭ്യമാകേണ്ടതിനു, അവൻ ഒരു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പിതാവായി തീർന്നു. അതുകൊണ്ടു, സർവ്വത്രപിതാവായിട്ടും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പിതാവും ആയിട്ടുള്ള അവന്റെ പ്രവൃത്തികൾ അർത്ഥമാക്കുന്നതു അവന്റെ അന്തിമപരിഹാരമാണ്.

വിമർശന പദ്ധതി

സകല മനുഷ്യരുടേയും പാപങ്ങൾക്കുള്ള തികഞ്ഞ, വിലയില്ലാത്ത വിശുദ്ധയാഗം അർപ്പിക്കുവാൻ ക്രൂശിലേക്ക് ആത്മീയ പിതാവ് അയച്ചപ്പോൾ, വാസ്തവത്തിൽ, ദൈവത്തിന്റെ അന്തിമ പരിഹാരം ഒരു ചരിത്രസംഭവമായിത്തീർന്നു. ഈ യാഗത്തെ വിശദീകരിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. അതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ നമുക്കു പറയാം. പക്ഷെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. അതു കാണിക്കുന്ന വ്യാപ്തിയുള്ള സ്നേഹത്തെ നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതല്ല. ദൈവം കാണുന്നതു, പാപത്തിന്റെ ശക്തിയെയും ഭയങ്കരത്വത്തെയുമാണ് അതിനു വിപരീതമായി മനുഷ്യർ പാപത്തെ കാണുന്നതു വ്യക്തിത്വത്തെ വൈകല്യമായിട്ടാണ്. തന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങളോടു വിശ്വസ്തനാകുവാനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ നിർണ്ണയം വാസ്തവവും കർശനവുമാണെന്നു നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. നമ്മുടെ പാപവഴിയോടുള്ള ചായ്‌വിൽ നിന്നും നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥബുദ്ധിയെ അതു തകർത്തുകളയുന്നു. തന്റെ പുത്രനെ യാഗമായി നൽകുന്ന ഒരു പിതാവിന്റെ ആത്മാർത്ഥത അവൻ വിശുദ്ധനും നീതിമാനും ആയിരുന്നതുകൊണ്ട്, ആ പുത്രനെ സ്വീകരിച്ചു കീഴ്പ്പെടുന്നവരുടെ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുവാനും കഴിയുന്നു.

ആത്മീയ പിതാവു തന്റെ പുത്രനുമായുള്ള അടുത്തബന്ധത്തെ വളരെ വിശദമായി തിരുവെഴുത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നാം വായിക്കുന്നത് “എന്നാൽ കാല സമ്പൂർണ്ണത വന്നപ്പോൾ, ദൈവം തന്റെ പുത്രനെ സ്ത്രീയിൽ നിന്നു ജനിച്ചവനായി, ന്യായപ്രമാണത്തിൻ കീഴ് ജനിച്ചവനായി നിയോഗിച്ചയച്ചത്, അവൻ ന്യായപ്രമാണത്തിൻ കീഴിലുള്ളവരെ വിലക്കു വാങ്ങിട്ട്, നാം പുത്രത്വം പ്രാപിക്കേണ്ടതിനു തന്നെ” (ഗലാത്യർ 4:4, 5). ദൈവപുത്രന്റെ “സ്ത്രീയുടെ സന്തതി” ആയുള്ള ജനനം അവിശ്വസനീയമായി കന്യകാ മറിയത്തിലൂടെ ജനിച്ചതായിരുന്നു മറിയയോടു ദൂതൻ പറഞ്ഞു, “പരിശുദ്ധാത്മാവു നിന്റെ മേൽവരും, അത്യുന്നതന്റെ ശക്തി നിന്റെമേൽ നിഴലിടും; ആകയാൽ ഉത്ഭവിക്കുന്ന വിശുദ്ധ പ്രജ ദൈവപുത്രൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടും” (ലൂക്കൊസ് 1:35).⁸

യേശു മോശെയുടെ ന്യായപ്രമാണം പ്രാബല്യത്തിലിരുന്നപ്പോൾ ജനിക്കുക മാത്രമല്ല, അവൻ തന്റെ ജീവിതം ന്യായപ്രമാണ പ്രകാരം ജീവിച്ചു. എങ്ങനെയായാലും, അവന്റെ യാഗമരണത്തിൽ, അവൻ “അതിക്രമങ്ങൾ ഒക്കെയും നമ്മോടു ക്ഷമിച്ച ചട്ടങ്ങളാൽ നമുക്കു വിരോധവും പ്രതികൂലവുമായിരുന്ന കയ്യെഴുത്തു മായിച്ചു, ക്രൂശിൽ തറച്ചു നടപ്പിൽ നിന്നു നീക്കിക്കളഞ്ഞു” (കൊലൈസ്യർ 2:14; എബ്രായർ 10:5-10 ഉം നോക്കുക).

ക്രിസ്തുവിന്റെ യാഗം ന്യായപ്രമാണ നിവർത്തീകരണം മാത്രമായിരുന്നില്ല, എന്നാൽ അതിൻ കീഴിൽ വിശ്വസ്തമായി ജീവിച്ചവർക്കു വിമർശനവും ലഭ്യമായിരുന്നു. നാം വായിക്കുന്നതു,

അതു നിമിത്തം ആദ്യ നിയമത്തിലെ ലംഘനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള, വീണ്ടെടുപ്പിനായി ഒരു മരണം ഉണ്ടായിട്ടു നിത്യാവകാശത്തിന്റെ വാഗ്ദത്തം വിളിക്കപ്പെട്ടവർക്കു ലഭിക്കേണ്ടതിന്നു അവൻ പുതിയ നിയമത്തിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥകൻ ആകുന്നു (എബ്രായർ 9:15).

കൂടാതെ, ആ യാഗം അർപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് “മക്കൾക്കുള്ള സകല അവകാശങ്ങളും” നമുക്ക് അങ്ങനെ ലഭിക്കുമായി (എബ്രായർ 12:7-11).

യേശുവിന്റെ ഭൗമിക ജീവിതത്തെ നാം പഠിക്കുമ്പോൾ, അവനു സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവിനോടുള്ള അടുത്ത ബന്ധത്തിൽ നാം ആകൃഷ്ടരാകും. അവൻ കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ പോലും, അവൻ പിതാവിന്റെ പ്രവൃത്തി ചെയ്യേണം എന്നു അറിഞ്ഞിരുന്നു (ലൂക്കോസ് 2:29). സ്നാനത്താൽ, യേശു തന്റെ വ്യക്തിപരമായ ശുശ്രൂഷയുടെ ഉദ്ഘാടനത്തിൽ പിതാവു സന്നിഹിതനായിരുന്നു. തന്റെ പുത്രനോടുള്ള സ്നേഹവും അവനിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രീതിയും വെളിപ്പെടുത്തി (മത്തായി 3:17). യേശുവിന്റെ മറുപു സമയത്തും, പിതാവിന്റെ സ്നേഹവും അവനിലുള്ള പ്രസാദവും വ്യക്തമായി - “അവന്നു ചെവി കൊടുപ്പിൻ!” എന്ന ഊന്നൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തു (മത്തായി 17:5).

അവന്നു പിതാവിനോടുള്ള ഉറ്റ ബന്ധത്തെ യേശുവിന്റെ പ്രാർത്ഥന വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. തന്റെ രേഖപ്പെടുത്തിയ വിപുലമായ പ്രാർത്ഥനയിൽ അവന്നു പിതാവിനോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന മഹത്വത്തെ കാണിച്ചു അവനെ പിൻപറ്റുന്നവരിലും ആ സ്നേഹം ഉണ്ടാകുവാൻ അവൻ ആഗ്രഹിച്ചു (യോഹന്നാൻ 17; ശ്രദ്ധിക്കുക വാക്യങ്ങൾ 5, 24, 26). അവന്റെ ഏറ്റവും തീവ്രമായ അനുഭവത്തിൽ പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം നടക്കേണ്ടതിനു യേശു പ്രാർത്ഥിക്കുകയുണ്ടായി. തന്റെ ക്രൂശിലെ മരണം ആസന്നമായപ്പോൾ പോലും യേശു പ്രാർത്ഥിച്ചു, “പിതാവേ, കഴിയുമെങ്കിൽ ഈ പാനപാത്രം, എങ്കൽ നിന്നു നീങ്ങി പോകേണമേ; എങ്കിലും ഞാൻ ഇച്ഛിക്കും പോലെയല്ല, നീ ഇരിക്കും പോലെ ആകട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു” (മത്തായി 26:39). ക്രൂശിൽ തൂങ്ങി കിടന്നുകൊണ്ട്, അവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു, “പിതാവേ, ഇവർ ചെയ്യുന്നതു ഇന്നതു എന്നു അറിയായ്ക കൊണ്ടു; അവനോടു ക്ഷമിക്കേണമേ എന്നു പറഞ്ഞു” (ലൂക്കോസ് 23:34, 46). ഇതിൽ നിന്നും നാം പഠിക്കുന്നതു ദൈവം യേശുവിന്റെ “ആത്മീയ പിതാവു, തന്നെയായിരുന്നു” എന്നാണ്.

യേശു പഴയ നിയമം (ന്യായപ്രമാണം) നിവർത്തിച്ചെന്നു പുതിയ നിയമം സ്ഥിരമാക്കിയെങ്കിലും അവൻ ജീവിച്ചതും മരിച്ചതും, പഴയ നിയമത്തിൻകീഴിലായിരുന്നു. ഇതിനർത്ഥം മനുഷ്യനായി അവൻ ദാവീദിന്റെ വംശാവലിയിൽ ജനിച്ചത് (ലൂക്കോസ് 3:23-31), അവനെ “യിസ്രായേലിലെ കാണാതെ പോയ ആടുകളുടെ അടുക്കലേക്കല്ലാതെ അവനെ അയച്ചിട്ടില്ല” (മത്തായി 15:24), ന്യായപ്രമാണത്തിൻ കീഴിലായിരുന്ന തന്റെ സ്വന്തം ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ അവൻ പ്രസംഗിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു (ചില അവസരങ്ങളിൽ, തന്റെ അടുക്കൽ വന്ന ജാതികളായവരോടു പ്രതികരിച്ചിട്ടുണ്ട് [ഉദാഹരണമായി,

മത്തായി 15:21-28]). അതുകൊണ്ട്, ദൈവത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പിതാവായി അറിയാമായിരുന്നവരോടായിരുന്നു, അവൻ അധികവും ഉപദേശിച്ചത്. അവൻ പലപ്പോഴും ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു അവരോടു “നിങ്ങളുടെ പിതാവു” എന്നാണ് പറഞ്ഞത് (മത്തായി 5:16, 45, 48; 10:29).

പാപികളായ മനുഷ്യരുമായി ഏർപ്പെടുന്നതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ദൈവം വഴി ഒരുക്കിയതു, നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. കാലം “സമ്പൂർണ്ണമായി വന്നു” അവന്റെ പുത്രനായ, യേശുക്രിസ്തു മുഖാന്തരം എല്ലാ വർക്കും ദൈവത്തെ ആത്മീയ പിതാവായി, അറിയുവാനുള്ള അവസരവും ലഭിച്ചു. അതുകൊണ്ടു, പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം എന്തെന്നും ആ ഇഷ്ടം അനുസരിക്കുന്നതിന്റെ പ്രത്യേകതയും, യേശു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരോടു പറഞ്ഞതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല (മത്തായി 7:21). പിതാവിനോടുള്ള അനുസരണം കൂടുംബത്തിൽ ദൈവം പിതാവായും അവൻ മുത്ത സഹോദരനായും ഉള്ളബന്ധം ഉന്നി പറയുകയുണ്ടായി (മത്തായി 12:48-50). നുഴഞ്ഞുകയറ്റക്കാർ ഈ കൂടുംബ ബന്ധം തകർക്കാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല (മത്തായി 15:13).

ദൈവത്തെ അവന്റെ പിതാവായി യേശു പലപ്പോഴും സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി. അവൻ ഇതു തന്റെ അനുയായികളോടു പ്രത്യേകമായ സർവ്വനാമം ഉപയോഗിച്ചു ഉന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്: “എന്റെ പിതാവു!” (മത്തായി 18:35; 20:23; എഫെസ്യർ 3:14). അവൻ അവരെ, “മനുഷ്യരുടെ മുമ്പിൽ എന്നെ ഏറ്റു പറയുന്ന ഏവനെയും, സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ എന്റെ പിതാവിൻ മുമ്പിൽ ഞാനും ഏറ്റുപറയും” (മത്തായി 10:32, 33). ഇതുപോലെയുള്ള ഉപദേശങ്ങളും - മറ്റുപലതും - അവന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ, പ്രത്യേകിച്ചു അപ്പൊസ്തലന്മാരെ ഉണർത്തി, അവന്റെ പിതാവു എന്നു ദൈവത്തെ വിളിച്ചതിന്റെ പ്രത്യേകത അവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി.

ആരംഭത്തിൽ, യേശുവിന്റെ അമ്മ, മറിയ “രഹസ്യം” അറിഞ്ഞിരുന്നു. അവന്റെ അത്ഭുതകരമായ ജനനത്തിന്റെ *വസ്തുതാപരമായ* കാര്യങ്ങൾ തീർച്ചയായും അറിഞ്ഞിരുന്നു. അവരുടെ ഭർത്താവായ, യോസേഫ്, നീതിമാൻ ആകുകൊണ്ട്, മറിയയുടെ ഗർഭത്തിൽ വകതിരിവു കാണിച്ചു. കൂടാതെ, യേശുവിന്റെ ബാല്യത്തിൽ അവൻ യോസേഫിനെയല്ല, ദൈവത്തെയാണ് പിതാവു എന്നു വിളിച്ചത് അവൾ കേട്ടിരുന്നു. “ഈ കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചു” (മത്തായി 1:18-25; ലൂക്കോസ് 1:26-38; 2:41-52).

യേശുവും പിതാവും തമ്മിലുള്ള പ്രത്യേകമായ ബന്ധം ഒരു പക്ഷെ യേശുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയേക്കാം. എങ്ങനെയായാലും, ആ അറിവു മന്ദഗതിയിലായിരുന്നു വന്നത്. എങ്ങനെയും, ദൈവം അവരുടേയും പിതാവായിരുന്നില്ലേ? ദൈവം യിസ്രായേലിനെ മകൻ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നില്ലേ? (യിരെമ്യാവു 31:9). “ഞങ്ങളുടെ പിതാവ്” എന്നു അവർക്കു ദൈവത്തെ വിളിക്കാമായിരുന്നോ? (മത്തായി 6:9 മുതൽ) ഉവ്വു, അവർക്കു അതിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു, അവർ അങ്ങനെ വിളിക്കയും ചെയ്തു.

ദൈവത്തെ യിസ്രായേൽ പിതാവായി കണ്ടിരുന്നതിനെ നാം പഴയ നിയമ പഠനത്തിൽ കാണുകയുണ്ടായി. യേശുവിന്റെ കാലത്ത് യെഹൂ

ദമതം ദൈവത്തെ പിതാവായി ഗണിച്ചിരുന്നു.

എങ്ങനെയായാലും, ദൈവത്തോടുള്ള പ്രത്യേക പിതാവു/പുത്ര ബന്ധത്തിന്റെ ഫലം യെഹൂദന്മാർക്കു മുഴുവനും ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മറ്റുള്ളവർ “ദൈവമക്കൾ” എന്നു പറയുന്നതിൽ യേശു ദൈവപുത്രൻ എന്നു പറയുന്നതു, എങ്ങനെ വ്യത്യസ്തമുള്ളതാകുന്നു എന്നു അവർക്ക് എങ്ങനെ അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞു? അവനു മുൻപായി വന്നുവലിയ നായകന്മാരും ദൈവമക്കൾ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലേ? (2 ശമുവേൽ 7:14; സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 89:26, 27). ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, ദൈവം അവരുടെ ആത്മീയ പിതാവു, എന്നു മനസിലാക്കുവാൻ “മുഴുവൻ സത്യവും” വെളിപ്പെടുത്തിയതിൽ, നാം അതിശയിക്കാനില്ല.

ദൈവദൂതൻ യോസേഫിനു പ്രത്യക്ഷനായി കന്യകയായ മറിയം ഗർഭിണിയാകും എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു: “കർത്താവിന്റെ ദൂതൻ അന്നു സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായി, ദാവീദിന്റെ മകനായ യോസേഫേ, നിന്റെ ഭാര്യയായ മറിയമെ ചേർത്തുകൊൾവാൻ ശങ്കിക്കേണ്ട അവളിൽ ഉല്പാദിതമായതു പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ആകുന്നു. അവൾ ഒരു മകനെ പ്രസവിക്കും; അവൻ തന്റെ ജനത്തെ അവരുടെ പാപങ്ങളിൽ നിന്നു രക്ഷിപ്പാനിരിക്കുകൊണ്ടു നീ അവന്നു യേശു എന്നു പേർ ഇടേണം എന്നു പറഞ്ഞു” (മത്തായി 1:20, 21). അങ്ങനെ യേശുവിന്റെ പ്രവചനത്തിന്റെ രണ്ടാം ഭാഗം നിറവേറി: “കന്യക ഗർഭിണിയായി ഒരു മകനെ പ്രസവിക്കും, അവനു “ദൈവം നമ്മോടുകൂടെ” എന്നർത്ഥമുള്ള ഇമ്മാനുവേൽ എന്നു പേർവിളിക്കും” (മത്തായി 1:22, 23; യേശുവായു 7:14). യേശു അത്ഭുത ജനനത്താൽ ലോകത്തിൽ വരികയും ദൈവം എന്ന നിയമപരമായ അംഗീകാരവും ലഭിച്ചു! നാം മുൻപു പറഞ്ഞതുപോലെ മറിയം ഈ കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം ഹൃദയത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചു.

ഇവയെല്ലാം അവതരിപ്പിച്ച ഗൗരവത്തിൽ നാം എടുത്താൽ, അത്രൈത്ര ഗംഭീരമാണെന്നു തിരിച്ചറിയും. ലോകത്തിന്റെ ചരിത്രം അതിന്റെ പ്രതീക്ഷിച്ച ഗതിമാറിയിരിക്കുകയാണ്. സമയങ്ങൾമാറി. ഒരു പുതിയ മഹത്തായ രംഗം ഉത്ഭവമായി. അത്തരം വിസ്തൃതമായ സംഭവങ്ങളുടെ ബന്ധം മർത്യർക്കു കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. യേശു ചരിത്രത്തിലേക്കു വന്നതു ദൈവികമായി വിശദീകരിക്കേണ്ടിവന്നതു മനസിലാക്കുവാൻ സമയം എടുത്തേക്കിലും, നിസ്സാരകാര്യമല്ല. എങ്ങനെയും, യേശുവിനെ തിരിച്ചറിയുവാൻ ആളുകൾക്കു വിഷമമുണ്ടായി, അവന്റെ മഹത്തായ ദൗത്യത്തിൽ, നമുക്കുള്ള നേട്ടം ഇല്ല. ഈ വലിയ സത്യങ്ങൾ വേർതിരിച്ചറിയുവാൻ നമുക്കു മത്തായി, മർക്കൊസ്, ലൂക്കൊസ്, യോഹന്നാൻ എന്നിവരുടെ സുവിശേഷങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തി കിട്ടി.

എങ്ങനെയായാലും, നമുക്ക്, പിതാവു അവന്റെ പുത്രന്റെ *സ്വഭാവം* വെളിപ്പെടുത്തിയതു വായിക്കാം. ഉദാഹരണമായി, നഥനയേൽ യേശുവിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതിൽ സത്യം ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്: “റബ്ബീ, നീ ദൈവപുത്രൻ; നീ യിസ്രായേലിന്റെ രാജാവു എന്നു ഉത്തരം പറഞ്ഞു” (യോഹന്നാൻ 1:49). യേശു തന്റെ ആത്മാർത്ഥത പരാമർശിക്കുകയുണ്ടായി - പക്ഷെ അവന്റെ വാക്കുകൾ പഴയ ദേശീയതക്കു രൂചിയറിയുവാൻ

യെഹൂദന്മാരുടെ നിശ്ചിത മനസ്സുകൾക്കായില്ല? അത്തരം, സ്വാധീനങ്ങളിൽ നിന്നു നമനയേൽ മുക്തനായിരുന്നോ?

യെഹൂദന്മാർ അവരുടെ പൂർവ്വ പിതാക്കന്മാർ ദാവീദിന്റേയും ശലോമോന്റേയും വാഴ്ചക്കാലത്തു ആസ്വദിച്ചിരുന്ന സൽഭരണം ദൈവം തിരഞ്ഞെടുത്ത, അഭിഷിക്തനായ പുത്രനിൽ നിന്നു, അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചു. യേശു അവരുടെ രാജാവാകണമെന്നു യെഹൂദപുരുഷാരം ആഗ്രഹിച്ചു.

ഒരവസരത്തിൽ മരണത്തിന്മേൽ യേശുവിന്റെ അധികാരം കണ്ട് അവർക്കു ശ്രദ്ധേയമായ ബോധ്യമുണ്ടായി “ഒരു വലിയ പ്രവാചകൻ നമ്മുടെ ഇടയിൽ എഴുന്നേറ്റിരിക്കുന്നു” (ലൂക്കോസ് 7:16). അവർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു നടത്തിയ പ്രഖ്യാപനം ആയിരുന്നു. പക്ഷെ ഈ പുകഴ്ച അവർ യേശുവിനെ ദൈവം എന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞതുകൊണ്ടായിരുന്നോ? ദൈവം തന്നെ അവതരിച്ചതാണെന്നു അന്തർലീനമാക്കാതെ, അവന്റെ പ്രവൃത്തികളാലോ, അവന്റെ വാക്കുകളാലോ യിസ്രായേൽ ദൈവത്തിന്റെ സന്ദർശനം കണ്ടുവരാൻ⁹. യേശു നേരെ തന്റെ ദൈവികത്വം തറപ്പിച്ചതു പറഞ്ഞപ്പോൾ, അതു വെളിപ്പെടുത്തിയതു പരിഹാസ്യവും, വെറുപ്പും ഉളവാക്കി മതാധ്യക്ഷന്മാർ അവനെ ഉപദ്രവിക്കുവാനും തുടങ്ങി (യോഹന്നാൻ 8:42-59).

വിദ്യാഭ്യാസമുണ്ടായിരുന്ന, നിക്കൊദെമൊസ്, യേശുവിനെ അതിശയിച്ചു പറഞ്ഞു, “റബ്ബീ, നീ ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽ നിന്നു ഉപദേശ്ടാവായി വന്നിരിക്കുന്നു എന്നു ഞങ്ങൾ അറിയുന്നു; ദൈവം തന്നോടുകൂടെ ഇല്ലെങ്കിൽ നീ ചെയ്യുന്ന അടയാളങ്ങളെ ചെയ്യുവാൻ ആർക്കും കഴിയുകയില്ല എന്നു പറഞ്ഞു” (യോഹന്നാൻ 3:2). ഒരു “ഉപദേശ്ടാവു” മറ്റൊരു “ഉപദേശ്ടാവിനോട്” എന്നപോലെ, നിക്കൊദെമൊസ് യേശു ചെയ്ത “അടയാളങ്ങൾ” ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയും അനുഗ്രഹവും ആയി കണ്ടു. നിക്കൊദെമൊസ് കൂടുതൽ കണ്ടിരുന്നോ അതിന്റെ ആവശ്യമില്ല. എങ്ങനെയായാലും, അതു ദൈവം തന്റെ പുത്രന്റെ സത്യസ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായി നാം അറിയുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ പുരോഗമിക്കുന്ന വെളിപ്പാട് തുടർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു.

യേശുവിന്റെ ചോദ്യത്തിനു മറുപടിയായി, പത്രൊസ് ശ്രദ്ധേയമായ ഏറ്റുപറച്ചിൽ നടത്തി “നീ ജീവനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനായ ക്രിസ്തു ആകുന്നു” (മത്തായി 16:16). ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞതിൽ നിന്നെല്ലാം പ്രാധാന്യമുള്ളതാണോ ആ ഏറ്റുപറച്ചിൽ? അതു കേന്ദ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു എന്നു നമുക്ക് അറിയാം. ഒന്നാമത്, അതു യേശുവിന്റെ ചോദ്യത്തിനു നേരിട്ടുള്ള പ്രതികരണം ആയിരുന്നു. രണ്ടാമത്, പത്രൊസിനു ഈ ഏറ്റുപറച്ചിൽ നടത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞത് യേശുവിന്റെ സ്വർഗ്ഗീയപിതാവു *വെളിപ്പെടുത്തി* കൊടുത്തതുകൊണ്ടാണെന്നു നമ്മോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു (മത്തായി 16:17). യേശുവിന്റെ പൂർണ്ണതിരിച്ചറിവു ഈ ഏറ്റുപറച്ചിലിൽ മറഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നു.

ആ ഏറ്റുപറച്ചിലിന്റെ മുഴുവൻ അന്തരാർത്ഥവും പത്രൊസിനു അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു എന്നു ചിന്തിക്കുവാൻ ചില കാരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവൻ ഏറ്റുപറഞ്ഞ് അധികം കഴിയുന്നതിനു മുൻപു തന്നെ യേശുവിനോട് അവൻ മരിക്കരുതെന്നു അവനെ ശാസിച്ചു പറയുകയും,

അതിനു യേശുവിന്റെ കടുത്ത ഭർത്സിക്കൽ അവനു ഏല്ക്കേണ്ടി വന്നു! (മത്തായി 16:21-23). പത്രോസ് ഈ പ്രസ്താവനകൾ നടത്തുക മാത്രമല്ല, അതിന്റെ പ്രാധാന്യം മാത്രം അവൻ ദൈവശാസിയനായിരുന്നെങ്കിലും മനസ്സിലായിരുന്നില്ല (പ്രവൃത്തികൾ 2:39; 10:28-34). ആവേശം വന്നാൽ പത്രോസ് പരുഷമായി സംസാരിക്കും എന്നു നമുക്ക് അറിയാം (മത്തായി 17:4, 5; മർക്കൊസ് 9:5, 6; ലൂക്കൊസ് 9:33). തന്റെ യജമാനനോടു ആഴത്തിൽ വിധേയപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും പത്രോസിനു ഹൃദയസ്ഫുർത്തമായ പ്രസ്താവനകൾ, തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്നത് സമ്മർദ്ദം വരുമ്പോൾ അവനു പിടിച്ചു നില്പാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല (മത്തായി 26:33-35, 69-75). അതുകൊണ്ട്, നാം തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതു, വാസ്തവത്തിൽ പത്രോസ് ഏറ്റു പറഞ്ഞതായ യേശു ദൈവപുത്രൻ, എന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യം അവനു മനസ്സിലായില്ല.

ഒരു പക്ഷെ അവന്റെ മരണം, അടക്കം, ഉയിർപ്പു എന്നിവ സംഭവിക്കുന്നതുവരെ മനുഷ്യരുടെ ചുണ്ടുകൾ അവനെ *ഇമ്മാനുവേൽ* എന്നു പറയാതിരുന്നാൽ നാം അതിശയിക്കയില്ല. സംശയാലുവായ ഒരാൾ തന്നെ ഭൂമികുലുക്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങൾ അവൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്! അവന്റെ തികഞ്ഞ, നീതിയുള്ള ജീവിതം കാണുവാനും അവനു ഭാഗ്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിരാശപ്പെടുന്നവരോട് അവൻ കാണിച്ച മനസ്സിലിവും അവൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു പക്ഷെ യേശു തന്നെ പറഞ്ഞതായ “ഞാൻ അങ്ങനെയുള്ളവൻ” എന്നതും കേട്ടിരിക്കാം (യോഹന്നാൻ 8:58).

ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു യേശുവിന്റെ മുൻപിൽ നിന്നപ്പോൾ ഒരുപക്ഷെ അതെല്ലാം തോമസിന്റെ മനസ്സിൽ വന്നു കാണും. അവൻ കണ്ടതു പ്രസ്താവനയുടെ, മോഡലായിരുന്നില്ല, ഉപദേശത്തിന്റേയും ആപേക്ഷിക സത്യത്തിന്റേതോ ആയിരുന്നില്ല അവനു പരിഗണിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നത്. ക്രൂശിൽ തറച്ച പാടുകൾ അവൻ യേശുവിന്റെ ശരീരത്തിൽ കണ്ടു. അവൻ അറിഞ്ഞു, “എന്റെ കർത്താവും ദൈവവുമായുള്ളോവേ, ‘തോമസ് അവനോടു പറഞ്ഞു’” എന്നു പറഞ്ഞു (യോഹന്നാൻ 20:28; എഫെസ്യൻ 3:14).

അവസാനം ദൈവമായ, ആത്മീയ പിതാവു, അതു വ്യക്തമാക്കി. അവന്റെ ആത്മീയമകൻ - നസറേത്തുകാരനായ യേശു - ദൈവം, ജഡത്തിലായതാണ്!

കുറിപ്പുകൾ

¹ഉല്പത്തി 12:1-3; 13:14-17; 15:1-6, 13-16; 17:1-4. ²ജോൺ പീറ്റർ ലാഞ്ചെ, “സാമുവേൽ” *ഇൻ കമെന്റി ഓൺ ദ ഹോളി സ്ക്രിപ്ച്ചേഴ്സ്: ക്രിട്ടിക്കൽ ഡോക്ട്രിനൽ ആന്റ് ഹോമിലെറ്റിക്കൽ*, ട്രാൻസ് എഡി. ഫിലിപ്പ് ചാഫ് (ഗ്രാന്റ് റാപ്പിഡ്സ് മൈക്ക്.: സോണ്ടർവാൻ എൻ.ഡി), 475. ³അതായതു, തുറന്ന ഘടനയായി, “എനിക്കു മരിച്ചവരുടെ ഇടയിൽ നിന്നുള്ള ഉയിർപ്പും, അവന്റെ മഹത്വത്തിലേക്കുള്ള പ്രവേശനവും, മരണത്തിനു എന്നിൽ വാഴുവാനും കഴിഞ്ഞില്ല” (ആഡം ക്ലർക്ക്, *ദ ഹോളി ബൈബിൾ വിത്ത് എ കമെന്റി ആന്റ് ക്രിട്ടിക്കൽ നോട്ട്സ്*, വാല്യം 3, സാംസ് [നാഷ്വില്ലേ:

അബിസദ്ദാൻ, എൻ.ഡി], 377). ⁴ ഷി'ഓൾ “എന്നതു മരിച്ചവരുടെ സ്ഥാനമാണ്” (മെറിൽ എഫ്. അങ്കർ ആന്റ് വില്യം വൈറ്റ്, ജൂനിയർ എഡ്സ്., *വൈൻസ് കംപ്ലീറ്റ് എക്സ്പോസിറ്റീവ് ഡിക്ഷണറി ഓഫ് ഓൾഡ് ആന്റ് ന്യൂ ടെസ്റ്റമെന്റ് വേഡ്സ്* [നാഷ്വില്ലേ: തോമസ് നെൽസൺ പബ്ലിഷേഴ്സ്, 1985] ... “മരണം”. ⁵ പ്രവൃത്തികൾ 3:17-23 സി എഫ് റോബർട്ട് ജാമിയേസൺ, ഏ. ആർ. ഫാസെറ്റ്, ആന്റ് ഡേവിഡ് ബ്രൗൺ, *കമെന്ററി ക്രിട്ടിക്കൽ ആന്റ് എക്സ്പ്ലനേറ്ററി ഓൺ ദ ഹോൾ ബൈബിൾ*, വാല്യം 2 (ഗ്രാന്റ് റാപ്പിഡ്സ്, മൈക്.: സോണ്ടർ വാൻ എൻ. ഡി), 176-77. ⁶ മശിഹാ പ്രവചനങ്ങൾ ഉള്ള പല അദ്ധ്യായങ്ങൾ നാം പറഞ്ഞില്ല. കൂടുതൽ പറഞ്ഞിനു ഏതാനും വാക്യങ്ങൾ കൂടെ നോക്കുക: സങ്കീർത്തനങ്ങൾ 2:16; 22; 110; യെശയ്യാവ് 2; 7; 9; 40; 53; യിരെമ്യാവ് 23; മലാഖി 3; 4. ⁷ പണ്ടു രാജാക്കന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പരിശീലനത്തിലും അഭിഷേകത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം നാം കാണുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി, ശൗലിനെ രാജാവാക്കുന്ന സമയം ശമുവേൽ “തൈല പാത്രം എടുത്തു, അവന്റെ തലയിൽ ഒഴിച്ചു, ‘യഹോവ തന്റെ അവകാശത്തിനു പ്രഭുവായി നിന്നെ അഭിഷേകം ചെയ്തിരിക്കുന്നു?’” (1 ശമുവേൽ 10:1). അതുകൊണ്ട്, ദൈവം “തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നവനെ” ദൈവം “അഭിഷേകം” ചെയ്തതായി നാം വായിക്കുന്നു. ⁸ മുഴുവൻ സന്ദർഭവും ലൂക്കോസ് 1:26-37-ൽ വായിക്കുക. ⁹ രാജാക്കന്മാർ 17:22-24; 2 രാജാക്കന്മാർ 4:32-36; യിരെമ്യാവു 29:10 കൂടാതെ, ലൂക്കോസ് 7:16 നെക്കുറിച്ചുള്ള, എച്ച് ലിയോ ബോൽഡ്, എ കമെന്ററി ഓൺ ദ ഗോസ്പെൽ ഓഫ് ലൂക്ക് (നാഷ്വില്ലേ: ഗോസ്പെൽ അഡ്വക്കേറ്റ് പബ്ലിഷിങ് കമ്പനി, 1940; റീപ്രിന്റ്, 1959), 151. ബോൾഡ് പറഞ്ഞു, “അവർ അപ്പോൾ ഏലിയാവിനെയും ഏലിശയെയും ഓർമ്മിച്ചു പറഞ്ഞതു വലിയൊരു പ്രവാചകൻ ‘നമ്മുടെ ഇടയിൽ’ എഴുന്നേറ്റിരിക്കുന്നു, ഒരു പ്രവാചകനെ നൽകി ദൈവം വീണ്ടും തന്റെ ജനത്തെ സന്ദർശിച്ചിരിക്കുന്നു.”